

אמא לאה עם בעלה השני דונאלד מקייל
 „בכל שנה אנחנו עורכים סדר-פסח, ודונאלד יושב בראש השולחן...”

אבא: רפי נלסון
 ביקר שלוש פעמים

**בנו של רפי נלסון
 (מימין) אומץ
 על ידי הבעל
 הכושי של אמו
 שהוא כוריאוגרף
 בעל שם עולמי
 ונקרא עכשיו
 גיא מקייל**

הייתי תלמידה של מיא ארברטובה ורנה שחם. סיימתי את תיכון גאולה בגיל צעיר יחסית, 17 וחצי, והתגייסתי לצבא. שרתתי כמזכירתו של הדובר נחמיה ברוש.

אחרי שנה נישאתי לרפי נלסון. גרנו כאילת והייתי נוסעת להופעות בתל-אביב. מרפי התגרשתי כשבננו, גיא, היה בן שנה. חזרתי לתל-אביב. לא היו לי בעיות של חזרה לריקוד, כי רקרתי עד לחודש השמיני, ואף אחד לא הרגיש. כי היה לי תמיד גוף מיניאטורי.

עברו שנתיים, שבהן המשכתי להופיע. ב-1963 הרקדנית מרתה גרהם באה לארץ כדי לעזור, ולערוך את המיבחנים לרקדנים שמתוכנן עמרו לבחור את חברי הלהקה החדשה של הברונת דהרוטשילד, להקת בת שבע. את המיבחנים, ירעתי, עמד

אחרי 19 שנה של נישואין איתו את שואלת אותי איך זה להיות אשתו של כושי? אענה לך: לי אין בעיה ולא היתה מעולם בעיה עם זה. יש אנשים שזה אולי מפריע להם, אז זאת נשאת, ותשאר, רק הבעיה שלהם.

כך הכריזה באוזני לאה לויין מקייל, אשתו הישראלית של דונאלד מקייל, אחד הבימאים המפורסמים בניו-יורק ולוס-אנג'לס, שהיתה בעבר אשתו של רפי נלסון. לאה באה לישראל כדי להיות לצידי של בעלה, המביים כאן מופע של ברייקדנס — הרוק המתקדם.

במקום נלסון

אלי וביקש את רשותי לשאת את שמי. אני חולם כבר הרבה זמן לשאת את לאה גם בטקס דתי. אך כנראה שנצטרך להתאמץ מאוד ולהפש הרבה עד שנמצא רב שיהיה מוכן לערוך טקס כזה. אני גם לא כריזק יהודי, ואני גם כהן שעומד להתחתן עם גרושה. גם אני גרוש. בעבר הייתי נשוי לרקדנית לבנה, שממנה יש לי שתי בנות.

ממשיכה לאה:
 אחרי שלוש שנים בניו-יורק, עברנו ללוס-אנג'לס. כשבילי, הרגע (המשך בעמוד 60)

כשהוצגתי לסני מישפחה, הראגה העיקרית שלהם היתה שאינני יהודי. למזלי, יש בי דם יהודי. סבי, שיה לכן שמו, היה כהן. הוא הגיע לג'מייקה ונשא את סתי הכושית. זה עור.

השארנו את בנה, גיא, בארץ ונסענו לארצות-הברית, כדי לראות איך נסתר שם. אחרי חצי שנה נישאנו בקונטיקט, אצל שופט, ולאח שלחה להביא אלינו את הילד, שהיה כבר בן 4. מאז הוא הפך לחלק ממני, ממש בני. כשהוא גדל, התרגשתי מאוד כשהוא פנה ביוזמתו

מספר על הסגישה דונאלד מקייל:
 למוסיאון נכנסה נערה מיוחדת מאוד, לבושה בחולצת שיפון ירוקה.

לאה לויין-אילון-מקייל אז ועכשיו
 „לי אין בעיה לחיות עם כושי”

לאה ברקדנית פלאמנקו
 „אני, נערה מרמת-גן, בין כל הכוכבים...”

היא היתה יפהפיה, נראתה כמו הלום. אחרי המיבחן החל בנינינו רומן. באחד הימים, כשטיילנו בנצרת, ניגשה אלינו מגדת עתידות. לאה, המאמינה מאוד באנשים כאלה, הפצירה בי שאסכים לפענח את עתירי. מגדת-העתידות עוררה בי גיחוך כשניבאה לי, שבעוד שנה אתמנה שגריר של מדינת. שנה אחרי זה מוניתי לעמוד בראש מישלחת אמנים, ביניהם הארי בלפונטה, שנשלחה לתוניסיה לייצג את ארצות-הברית. כמשך שנה היינו רחוקים זה מזה. שלחתי ללאה מכתבים דחופים, יום-יומיים, והיא ענתה לי על כולם. מתוניסיה קפצתי לישראל.

לערוך כוריאוגרף ורקדן ראשי של מרתה, שהתפרסם ככוריאוגרף של ההצגה המוצלחת ביותר באותם הימים בכרדווי, נער הזאב, עם סמי דייוויס הכן. ערב לפני המיבחנים הלכתי עם חברות לשמוע קונצרט של גארי ברטיני, באולם המוסיאון, שהיה אז בשדרות-דרוטשילד. כשנכנסתי, הוק סמתי ממראהו של גבר יפהתואר, כושי, שעמד בלובי. הרגשתי שגם הוא מתבונן בי. חננו האחד את השני. לא חלמתי שאפגוש אותו שנית. למחרת נדהמתי לגלות, שזה היה הבימאי והבוחן שהגיע מניו-יורק.

לקראת המופע נאספו נערים ונערות בני 14-15 מרחובות ברוקס בניו-יורק, ונערכו להם מיבחנים. הנערים לא הופיעו מעולם על בימה. אך תחת הדרכתו של מקייל הם הפכו את אוסף תעלולי-הרחוב שלהם למופע. **מספרת לאה לויין:**
 נולדתי ברמת-גן, ואני דור חמישי בארץ. אבי הוא יצרן זכוכית, ואמי מזכירה בכתי-הספר גאולה. יש לי אחות אחת, צעירה ממני, שהיא מרצה באוניברסיטת תל-אביב. ד"ר תמר לויין, תמיד הייתי ילדה אינדרודאלית. הריקוד היה האהבה הראשונה שלי. כשבילי, הריקוד היה ונשאר תשוקה ודרר-חיים, שאין לה תחליף.